

11 Μαΐου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Μνεΐα τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τῆς Κων/πόλεως
(402), Μωκίου ἱερομ. (γ' αἰ.). Κυρίλλου († 869) καὶ Μεθοδίου († 855)
τῶν ἱσαποστόλων καὶ φωτιστῶν τῶν Σλαύων.
Ἦχος: γ' - Ἑωθινόν: Ε' – Ἀπόστολος: Πράξ. θ' 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε' 1-15.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Μαΐου, τῆς Σαμαρείτιδος.
Ἀπόστολος: Πράξ. ια' 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. δ' 5-42.

Μιμητές τῆς Ταβιθά

Στὴν ἐποχὴ μας, πολλοὶ συνάνθρωποί μας πονοῦν καὶ πολλαπλῶς ὑποφέρουν. Ἰδοὺ πεδὶον δόξης λαμπρόν γιὰ ἐκείνους πού θά θελήσουμε νά μιμηθοῦμε τὴν Ταβιθά τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς καὶ τὸν ἐπίσκοπο τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους. Μὴν ἀφήσουμε τίς πληγές νά αὐξάνουν καὶ τὸν πόνο νά πολλαπλασιάζεται. Ἔχουμε χρέος, ὡς χριστιανοί, νά σταθοῦμε δίπλα στίς ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν μας καὶ νά μοιραστοῦμε μαζί τους τὸ μέγεθος τῶν προβλημάτων τους. Μόνον ἔτσι θά δικαιώσουμε τὴ θέση μας μέσα στὴν Ἐκκλησία, θά γίνουμε μιμητές Χριστοῦ καὶ ἡ λατρεία μας δὲν θά εἶναι κενὴ καὶ ἀνούσια, ἀλλὰ πλήρης καὶ οὐσιαστικὴ.

Ἀρχιμ. Ἐ. Οἰκ.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΕ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΟΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΖΩΗΣ

(Α' ἔκδ., σχῆμα 14x24 ἑκατ., σελ. 264)

Μέ τὴν ἔκδοσιν αὐτὴ εὐελπιστοῦμε σὲ μιὰ Ὁρθόδοξη βιβλιοπατερικὴ κατανόηση τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν καὶ ἔχει ἐξελιχθεῖ σημαντικὰ ἡ ἀνθρώπινη σκέψη ἀπὸ τὸν 21^ο αἰῶνα, ὁ πυρήνας τῆς χριστιανικῆς πίστεως – ἡ πίστις στὸν ἕνα Τριαδικὸ Θεὸ καὶ στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς Σωτὴρα καὶ Λυτρωτὴ – παραμένει σταθερὸς, καθὼς καὶ ἡ οὐσία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς παραμένει ἡ ἴδια: ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ προσμονὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἀγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος, Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 73ον

11 Μαΐου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (3754)

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ, ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Δύο θαυμαστές ἐνέργειες τοῦ ἀποστόλου Πέτρου διηγεῖται τὸ σημερινὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Ὁ Πέτρος, εὐρισκόμενος στὴ Λύδδα, συνάντησε τὸν ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη παράλυτο Αἰνέα. Ἐπικαλούμενος τῇ δυνάμει τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πέτρος θεράπευσε τὸν παραλυτικὸ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς δόξασαν τὸν Θεὸ καὶ πίστεψαν στὸν Χριστό.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Πέτρος βρέθηκε στὴν Ἰόππη, ἐκεῖ ὅπου κατοικοῦσε μιὰ εὐλαβὴς κόρη, ὀνόματι Ταβιθά, πού τίς ἡμέρες ἐκείνες ἀσθένησε καὶ μόλις εἶχε ἀφήσει τὴν τελευταία τῆς πνοή. Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» σημειώνει ὅτι ἡ Ταβιθά ἦταν ἄνθρωπος μεγάλης ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης, γι' αὐτὸ καὶ ὁ θάνατός της προκάλεσε μέγα θρήνο μεταξύ τῶν συμπολιτῶν της, πού ἔσπευσαν στὴν οἰκία της γιὰ νά θρηνήσουν τὸν χαμό της. Ὁ Πέτρος, ἀφοῦ προσευχήθηκε θερμὰ στὸν Κύριο, ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν τὴν Ταβιθά καὶ ὅλοι θαύμασαν καὶ δόξασαν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θεοφιλὴς φιλανθρωπία

Ἀπὸ τὴ σημερινὴ Ἀποστολικὴ διήγηση θά σταθοῦμε στὴν ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης, μέ τὴν ὁποία ἦταν κοσμημένη ἡ Ταβιθά. Στὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία εἶναι μίμηση Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθότι Ἐκεῖνος, ἐμφορούμενος ἀπὸ ἄμετρη ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, φόρεσε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ θυσιάστηκε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι «ἡ ἐλεημοσύνη πρὸς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο συνιστᾷ λατρεία πρὸς τὸν Θεό, ἐνῶ ἡ ἀπανθρωπιὰ ὕβρη πρὸς Αὐτόν», ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ὁσῖος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.

Πολλές φορές, οἱ χριστιανοὶ πιστεύουμε ὅτι ἡ λατρεία μας στὸν Θεὸ μπορεῖ νά περιοριστεῖ σὲ συγκεκριμένες πράξεις τυπικοῦ χαρακτήρα.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. 9' 32-42)

Θαυματουργίες τῶν Ἀποστόλων

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπὸν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κρεβάτι, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰαταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρώσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιδά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερώῳ. Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνήσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνήλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὕσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιδά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Θεωροῦμε ὅτι ὁ ἐκκλησιασμός μας καὶ μόνο ἢ ἡ τυποποιημένη ἄσκηση τῶν ἀρετῶν, ὡς καθήκον ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἀρκοῦν γιὰ νὰ προσδώσουν πληρότητα στὸν ἐκκλησιαστικὸ μας βίον. Ὅμως, οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἐντοπίζουν τὴ γνησιότητα τῆς θρησκευτικότητός μας στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πολιτευόμαστε ἀπέναντι στοὺς ἀδελφούς μας, ὅταν, μάλιστα, ἐκεῖνοι βρίσκονται σὲ ποικίλη δυσκολία στὴ ζωὴ τους. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ προτροπὴ καὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Μὴν τεντώνεις τὰ χέρια σου στὸν οὐρανό, ἀλλὰ στὰ χέρια τῶν πτωχῶν. Ἄν ἐκτείνεις τὰ χέρια σου στὰ χέρια τῶν πτωχῶν, ἔπιασες τὴν κορυφὴ τοῦ οὐρανοῦ».

Ἀφανὴς εὐεργέτης

Πρὸ ἐτῶν, ἐκοιμήθη ἓνας ἐπίσκοπος, πού διαποίμανε, ἐπὶ ἔτη πολλά, μία ἀπὸ τίς μεγαλύτερες μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος. Δέν φημιζόταν γιὰ τὴν πνευματικότητά του, οὔτε γιὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐμφανῶν ἀρετῶν του. Εἶχε τὴ φήμη ἀπότομου ἀνθρώπου, πού ἀπασχόλησε ἀρκετὲς φορές ἀρνητικὰ τὸ ποίμνιό του, κυρίως τοὺς «καθὼς πρέπει χριστιανούς».

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, συνέβη νὰ περιοδεύει ὁ Πέτρος σὲ πολλές πόλεις, κατέβηκε δὲ καὶ πρὸς τοὺς χριστιανούς πού κατοικοῦσαν στὴ Λύδδα. Ἐκεῖ συνάντησε κάποιον ἄνθρωπο, ὀνόματι Αἰνέα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη κατάκοιτος στό κρεβάτι, γιατί ἦταν παράλυτος. Ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε: Αἰνέα, ὁ Ἰησοῦς Χριστός σέ θεραπεύει. Σήκω ἐπάνω καὶ στρώσε μόνος σου τὸ κρεβάτι. Καὶ ἀμέσως σηκώθηκε. Ὅταν τὸν εἶδαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λύδδας καὶ τοῦ Σάρωνα, ἐπέστρεψαν στὸν Κύριο. Στὴν Ἰόππη ὑπῆρχε μὴ μαθήτρια ὀνόματι Ταβιδά, ἡ ὁποία ἑλληνιστὶ λέγεται Δορκάς. Αὕτη εἶχε κάνει πολλὸς ἀγαθῶν ἔργων καὶ φιλανθρωπιῶν. Συνέβη νὰ ἀρρωστήσει τίς ἡμέρες ἐκεῖνες καὶ νὰ πεθάνει. Ἔτσι, ἀφοῦ τὴν ἐπλυναν, τὴν ἔβαλαν στό ὑπερῶο. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Λύδδα εἶναι κοντὰ στὴν Ἰόππη, ὅταν οἱ μαθητὲς ἄκουσαν ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι σὲ αὐτῇ, ἔστειλαν πρὸς αὐτὸν δύο ἄνδρες καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μὴν ἀρνηθεῖ νὰ μεταβεῖ σὲ αὐτούς. Σηκώθηκε ὁ Πέτρος καὶ πῆγε μαζί τους. Μόλις ἔφθασε, τὸν ἀνέβασαν στό ὑπερῶο καὶ ἐκεῖ παρουσιάσθηκαν σὲ αὐτὸν ὅλες οἱ χῆρες, οἱ ὁποῖες ἔκλαιγαν καὶ ἔδειχναν χιτῶνες καὶ ἐνδύματα πού εἶχε φτιάξει, ὅταν ζοῦσε ἡ Δορκάς. Ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω ὁ Πέτρος, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε, καὶ μετὰ γύρισε πρὸς τὸ σῶμα καὶ εἶπε: Ταβιδά, σήκω ἐπάνω. Αὕτη ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ μόλις εἶδε τὸν Πέτρο ἀνακάθισε. Τῆς ἔδωσε τὸ χεῖρ καὶ τὴ σήκωσε, καὶ ἀφοῦ φώναξε τοὺς χριστιανούς καὶ τίς χῆρες, τοὺς τὴν παρουσίασε ζωντανή. Αὐτό ἐγινε γνωστὸ σὲ ὅλη τὴν Ἰόππη καὶ πολλοὶ πίστεψαν στὸν Κύριο.

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ὅταν ἐκοιμήθη, ὅμως, παρατηρήθηκε τὸ ἐξῆς θαυμαστὸ φαινόμενο: ὁ Ναός, ὅπου εἶχε ἐκτεθεῖ τὸ σκηνωμὰ του, εἶχε κατακλυσθεῖ ἀπὸ κάθε εἶδους ἀνθρώπους, πού ὁ πολὺς κόσμος χαρακτηρίζει περιθωριακούς: ρακένδυτους, ἀστέγους, ἀσθενεῖς, πτωχοὺς κ.ο.κ. Χιλιάδες ἄνθρωποι πού βίωναν κάθε εἶδους δοκιμασίαν στὴ ζωὴ τους, ἔσπευσαν νὰ κυκλώσουν τὸ φέρετρό του καὶ νὰ θρηνήσουν τὴν ἀπώλειά του.

Ἡ ἐξήγηση τοῦ παράδοξου φαινομένου ἦταν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἶχαν πολλαπλῶς εὐεργετηθεῖ ἀπὸ τὸν κεκοιμημένο ἐπίσκοπο καὶ εἶχαν δοκιμάσει πλούσιους τοὺς καρπούς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας του. Μπορεῖ νὰ εἶχε πολλές ἀδυναμίες, ἦταν ὅμως ἄνθρωπος ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης. Καὶ αὐτὲς οἱ ἀρετὲς, πού ἤξερε νὰ κρύβει καλὰ ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, ἐγιναν τὸ διαβατήριό πού πῆρε μαζί του γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι τῆς αἰωνιότητος. Ἐγιναν τὸ κλειδί γιὰ νὰ ἀνοίξει τὴ θύρα τοῦ Παραδείσου.